No. 2444 Zaterdag 22 November 1930. 47ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad : Pastorie Otrabanda, Tel. 507.
Administratie : St. Thomas-college.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f.0.50 voor elken regel meer 10 cts.

Curaçaosche Sprokkelingen.

Arubiana.

Gouvernementszorg op Aruba.

Niet slechts tot straten- en wegenbouw heeft zich de Gouvernementszorg uitgestrekt; — ook tot woningbouw.

Wederom, onder de bewame leiding van Van der Heyden, zijn er twee ambtenaarswoningen verrezen met een aangrenzend kantoor voor Openbare Werken; terwijl een woning voor den politie-commandant zoo goed als klaar is, en een rij politiewoningen in aanbouw zijn. Ook deze zullen dit jaar nog ongeveer klaar komen.

Wij hebben meermalen als een axioma hooren verkondigen, dat Gouvernementswerk per se duurder is dan particulier werk; — en wij geven toe dat dit in verreweg de meeste gevallen waar is. Het loopt in z'n voorbereiding over zooveel raderen, dat er al heel wat tijd, — dus geld — verbruikt is, vóór dat men aan de uitvoering toe is. Een particulier houdt van „blosz anfangen."

Van der Heyden heeft het gezegde weten te logenstraffen: — dank zij zijn zuinig beheer en groote activiteit. Want, wanneer men zijn politiewoningen vergelijkt met die van de firma Nederhorst alhier op Mundo Nobo, — nagenoeg van dezelfde structuur — dan wint Van der Heyden 't ver, wat prijs, en misschien ook nog wel, wat degelijkheid betreft.

Twee voorname werken, die dit jaar hun beslag gekregen hebben, zijn de aanleg van een telefoon in Oranjestad en van Oranjestad naar San Nicolaas, en een nieuwe electrische verlichting voor Oranjestad.

Het eerste werk gaat, dank zij de goede zorgen van de Heeren Molenkamp en Rozema, met reuzenschreden vooruit; en 't zal niet lang meer duren dat Aruba over een moderne telefoon een onmisbaar iets in dezen tijd — zal kunnen beschikken. De aanleg van een nieuw leidingnet voor electrisch licht, waarvoor de stroom door de Arend Petroleum Mij zal geleverd worden, is in voorbereiding, en zal zeker in den loop van het volgend jaar tot stand komen.

Gezaghebber Wagemaker zit echter niet stil. Universeel man, met 'n ruimen blik, ontgaat hem niets. Alles wat der bevolking ten goede kan komen, heeft zijn belangstelling. Hij kent 't watergebrek waaronder de bevolking van Aruba, vooral in tijden van langdurige droogte, als wij thans doormaken, lijdt.

Het drinkwatervraagstuk is thans van een allerpijnlijkste urgentie. Maar zelden heeft zich het gebrek aan water zoo scherp doen gevoelen als thans. Er is een voorloopige oplossing gezocht in het graven van nieuwe putten. Van de vijftiental nieuw gegraven putten leveren een twaalftal een bevredigend resultaat op. De bevolking is dankbaar ervoor.

Doch het moge een hulp zijn in den grooten nood, een alleszins afdoende oplossing is het niet.

Daarom zijn de gedachten van den Gezaghebber verder gegaan. Hij wil Aruba een waterleiding verschaffen, waardoor voor eens en voor altijd een einde komt aan den waternood, — niet alleen voor de stads-, ook voor de buitenbevolking.

Het is de tijd nog niet, om het plan van den Gezaghebber in détails mede te deelen. De besprekingen en onderhandelingen zijn nog maar in een beginstadium,— een allereerst begin. De plannen moeten nog rijpen. Er zal nog wel heel wat geconfereerd en gecorrespondeerd moeten worden, vóór dat er een vast omlijnd plan in de vergadering van den Raad van Politie ter tafel kan gebracht worden. Doch dit weten we reeds, en dit geeft goede hoop voor de toekomst, — dat de tot nu toe gehouden besprekingen een alleszins gunstig verloop hadden.

En ook weten we, dat als het plan-Wagemaker ooit tot uitvoering komt,— hetgeen we van harte hopen, en wel in de naaste toekomst — Aruba een waterleiding zal krijgen die klinkt als een klok, en waarop we hier op Curaçao zelfs jaloersch zullen kunnen zijn; — een waterleiding, die den naam van Gezaghebber Wagemaker vereeuwigen zal.

Vermeld dient nog, de aansluiting van Aruba op het transatlantisch kabelnet van de All America Cables, — een reuzesprong vooruit voor den Arubaanschen handel en de op Aruba gevestigde maatschappijen; alsook het tot kazerne voor de mariniers en militaire politie ingerichte gouvernementshuis. Luitenant Janssens heeft ervan gemaakt wat ervan te maken is; zijn nieuw gebouwde ruime, frische, goedgeventileerde slaap- en eetzaal maakt een goeden indruk.

Al zijn zorg is erop gericht om het moreel van zijn mannen op peil te houden. Hij weet, dat niets, vooral in de tropen, zoo demoralizeerend werkt als verveling, gebrek aan afleiding en afwisseling.

En daarom is hij er voortdurend op bedacht om z'n mannen nuttig en aangenaam bezig te houden.

Als er één ding is, waarvoor wij de bijzondere aandacht van het Bestuur zouden willen vragen, ofschoon wij er niet aan twijfelen, dat het dezer aandacht reeds heeft, dan is dit de kraamverpleging, de kwestie: vroedvrouwen.

Meer dan hier op Curacao, meer dan wellicht waar ook, is deze kwestie op Aruba urgent.

Een Gouvernementsgeneesheer van Aruba heeft ons daaromtrent staaltjes verteld, die wijzen op een onhoudbaren toestand, op toestanden die in een beschaafde maatschappij niet mogelijk zouden moeten zijn.

Waar blijven onze Hollandsche vroedvrouwen, waarvoor reeds op de Begrooting van verleden jaar gelden gevoteerd zijn? Blijkbaar gaat 't hiermee al net als met de zoo plechtig beloofde Burgerpolitie.

En toch is dit een kwestie, waar mee geen dag en geen nacht mag gewacht worden.

Verandering moet er komen, en wel zoo spoedig mogelijk. Laat men nog eens aandringen op spoedige uitzending van bekwame, goed onderlegde vroedvrouwen.

Moet 't met financieele offers gepaard gaan, 't zij zoo. Maar de gezondheid is een te kostbaar goed, om het zoo maar te laten verspelen.

Wij zijn overtuigd van den goeden wil van het Bestuur, om in dezen dringenden nood te voorzien.

Welnu, laat men dan ook niet talmen.

Summa summarum, gelooven wij dat er voor de bevolking van Aruba alle reden bestaat om tevreden te zijn over de Gouvernementszorg. Natuurlijk, valt er nog veel te doen; men kan 't onmogelijke niet vergen, en een achterstand van jaren in een jaar tijd inhalen. Doch als men nog een paar jaar doorwerkt in het tempo van thans, dan kan men er verzekerd van zijn, dat Aruba in alles up to date zal zijn, en alle rechtmatige verlangens der bevolking in werkelijkheid zullen zijn omgezet.

Rich Statia ?

Er wás eens 'n tijd, dat St. Eustatius lang niet „poor Statia" kon genoemd worden. Integendeel. Dit kleine eiland heeft een krankzinnig hoogen bloei gekend. Laten we daar even de geschiedboeken op naslaan.

Vóór de zeventiende eeuw heeft de eene natie na de andere de kolonisatie van dit eiland beproefd, maar niemand heeft het hier lang uitgehouden bij gebrek aan drinkwater. Ten slotte zijn de Zeeuwen in de eerste helft der zeventiende eeuw er in geslaagd onze bovenwindsche eilanden te koloniseeren, voornamelijk naar 't schijnt, door het toedoen van de bekende kooplieden C. en A. Lampsins van Vlissingen. Die „C en A.'s" in Nederland schijnen altijd heel bizondere handelskwaliteiten bezeten te hebben! In 1632 zonden deze kooplieden een driehonderd kolonisten naar Tobago (een eiland in de buurt van Trinidad. Toen ter tijd heette het echter nog Nieuw Walcheren) en waarschijnlijk werden St. Eustatius en Saba nog hetzelfde jaar door een gedeelte dezer kolonisten bezet.

Zeven jaar later, dus in 1639 kwam het eiland in handen van de W. Indische Compagnie.

De Engelschen maakten het ons weer afhandig in 1666 en vochten voortdurend met de Franschen om de heerschappij tot het 1697 weer in Nederlandsch bezit kwam.

Toen reeds was St. Eustatius een vrij bloeiende kolonie, welker bloei echter 'n halve eeuw later tot een buitensporige hoogte steeg. C. de Jong heeft in zijn reizen naar de Caraïbische eilanden in de jaren 1780 — 1781", o. a. het volgende over St. Eustatius aangeteekend:

— „Door zijn ligging en toevallige omstandigheden is het de algemeene stapelplaats geworden van alle soorten Europeesche waren. De koophandel, die in allerlei waren bestaat, heeft daardoor op dit kleine eiland eenen bloei en drukte verkregen, die alle begrippen te boven gaat."

De welvaart en het vertier in het dorp beschrijft hij verder aldus:

— „Aan den voet van den berg, waarop het dorp gelegen is, vindt men een menigte pakhuizen, die rondom de reede gebouwd zijn en dit wordt de baai genoemd."

„. . . . niettegenstaande de groote menigte (pakhuizen), zijn er nog veel te weinig om alle de koopwaren, die gestadig worden aangevoerd, te kunnen bergen. Men ziet de katoen en suiker hoog opgestapeld in de open lucht liggen; honderden vaten van het laatste voortbrengsel, waarvoor geen plaats in de pakhuizen is, en welke de schepen nog niet kunnen inladen, slechts door pressenningen, dat geteerde zeilen zijn, overdekt, onder een blooten hemel.

In verscheidene huizen zijn de vertrekken tot onmatige prijzen verhuurd, om de koopwaren maar onder dak te krijgen, waartoe bij sommige gaten in de zolders gemaakt zijn, waardoor men de koffy naar beneden stort. Kamers van vijftien voeten in het vierkant, brengen tot een Johannis, d. i. twee en twintig en een halve gulden, per week op."

Juist in dezen tijd, 1780, kwam Nederland in oorlog met Engeland. Op de Noordzee hebben we het leelijk moeten afleggen tegen de zeer sterke Engelsche vloot, waar de Hollandsche Admiraal Zoutman, met onze grootendeels minderwaardige gevechts bodems, met de beste wil van de wereld niet tegen op kon.

In de overzeesche gewesten ging het al niet veel beter.

— „In dezen oorlog ging St. Eustatius verloren. Zonder moeite nam de Engelsche Admiraal Rodney dit rijke eiland, de Gouden Rots bijgenaamd, in bezit. Behalve de gelden der kas, maakte hij 130 rijk beladen koopvaarders buit, benevens de magazijnen vol suiker en tabak. Alles te samen tot een waarde van veertig millioenen gulden." (C. P. Amelunxen, de Geschiedenis van Curaçao,, blz. 100).

Wil men meer weten, hoe onder Rodney het eiland totaal werd uitgeplunderd en hoe door een flink getal verordeningen de handel radicaal de kop werd ingedrukt, men leze het aangehaalde werk van De Jong.

Als ooit iemand een eiland grondig heeft afgestroopt en uitgezogen, dan is het Rodney geweest op St. Eustatius. Dit arme eiland is er nooit heelemaal van bovenop gekomen. Rodney mag er nu nog om grinniken in zijn graf.

Van 1781—1816 behoorde het eiland nu eens aan de Engelschen, dan weer aan de Franschen. Gedurende al dien tijd namen de armoede en het verval voortdurend toe.

In 1816 werd St. Eustatius weer aan Nederland teruggegeven. Nooit echter heeft zich de handel hersteld en van de vroegere kolossale pakhuizen der benedenstad geven slechts puinhoopen nog getuigenis.

De laatste jaren zijn er nog enkele pogingen gedaan om van Statius weer iets te maken. Men probeerde het eerst met een Maatschappij voor katoencultuur. De heer J. Hamelberg begon in 1914 met 500 acres land voor tien jaar in huur te nemen van Landraad Mussenden.

Twee en twintig Curaçaoenaars en twintig mannen van Nevis kwamen hier werken. De heer Wilde, een Engelschman, die lang als planter op de Bahama-eilanden werkzaam was geweest, kwam hier als manager.

Ook een Venezolaan, el señor Enriqui Yrausquin, kwam over met twinting Arubianen om 60 H.A. land schoon te maken.

De mannen van Nevis moesten echter voor het einde van dit zelfde jaar weer naar hun eiland terug omdat de bank van St. Kitts weigerde in specie uit te betalen. (Invloed van de Europeesche oorlog.) Dat liep dus al weer tegen. Tevens werden zes Curaçaoenaars wegens wangedrag naar huis gestuurd!

Ook den Venezolaan ging het niet voor den wind. De man schijnt een slecht econoom geweest te zijn. Het was trouwens te voorzien dat hij voor zestig gld. per bunder, zulk een wildernis niet schoon kon krijgen.

Voor het einde van 't jaar moest hij de zaak al opgeven. Achttien van zijn mannetjes vertrokken weer naar Aruba; slechts zeven bleven achter.

Van de Curaçaoenaars werden er nogmaals zeven weggezonden.

Mr. Wilde verrichtte heksentoeren om de zaak in 't leven te houden. Een tractor arriveerde in Februari 1915, om de ploeg te trekken. Het is de eerste „locomotief" die zich op Statiaansche bodem heeft voortbewogen.

Zou het misschien ook de laatste geweest zijn?

Men heeft ten slotte eenige jaren katoen verbouwd, maar toen er een ziekte onder de planten uitbrak, heeft men deze, maar daarbij tevens alle katoenplanten, uitgeroeid, door de planten in brand te steken.

Sedert dien heeft de katoencultuur nog een langgerekt, doch kwijnend bestaan geleid. Toen heeft men het nog eens met sisal geprobeerd. De Nederlandsche marine is nog een poos met dat product „opgeknapt" geweest. Het kon onmogelijk op tegen de Manilla-hennep. In 1924 ging ook de sisal company op de „flacon."

Het jaar 1930 ziet nieuwe pogingen in 't werk gesteld. Tot Gezaghebber van de Bovenwindsche eilanden werd benoemd de Heer Meiners, landbouwkundige met Surinaamsche praktijk, met speciale opdracht voor St. Eustatius. Dat is alvast een goed ding. Einde September bezocht Zijne Exc. Gouverneur van Slobbe ons eiland.

Zijne Exc., vergezeld van Gezaghebber Meiners en plaatsvervangend Gezaghebber Krugers, inspecteerden de plantages, bespraken alle mogelijkheden. Conclusie: het Gouvernement zou de exploitatie niet in handen nemen; men zou ook geen particulieren steunen. Het volk zelf moet zich vereenigen in een bond, welks bestuur het medium zijn zal tusschen het volk en het Gouvernement, dat ten allen tijde bereid zal zijn den bond met raad en daad bij te staan.

Op den tienden October van dit jaar werd de eerste „volksvergadering" gehouden in de localen van de openbare school, 's avonds om 8 uur. De opkomst was buitengewoon. De plaatsverv. Gezaghebber, de heer X. Krugers, doceerde voor een „volle klas." Bovendien was de heele galerij bezet met vrouwelijke belangstellenden. De dominee, de pastoor, de dokter en het hoofd der openbare school waren aanwezig om hun belangstelling te toonen. De heer Krugers putte al zijn welsprekendheid uit om zijn sceptische en initiatieflooze toehoorders te overtuigen van het nut en de noodzakelijkheid van een dergelijke vereeniging. Pogingen van enkelingen om iets te doen, kunnen immers nooit leiden tot een opbloei van het geheele eiland. Alleen een vereeniging, waarvan het bestuur bereid is, de bondsbelangen boven hun particuliere te stellen, kan een voldoende macht vormen. Alle pogingen dan ook van leden zoowel als niet leden om deze vereeniging tegen te werken of haar reglementen te ontduiken, moeten strafbaar gesteld worden. Zijn Exc. Gouverneur van Slobbe heeft zijn persoonlijke medewerking toegezegd bij de keuze van een agent, die de eventueel op te richten society, op Curaçao zou vertegenwoordigen, om deszelfs belangen aldaar te behartigen.

Men luisterde in stilte. Op de vraag ten slotte van den heer Krugers, of iemand in principe tegen het oprichten van een dergelijken bond was, bleef het zwijgen voortduren.

Toen de voorzitter daarop vroeg of zij er dus allen in principe vóór waren, kwam er nog geen einde aan de beweginglooze stilte, waarop de heer J. Lespier uitriep:

„Als jullie er voor zijn, steek dan in Gods naam je handen in de hoogte," hetgeen hij zelf het eerst deed.

Toen gingen er een partij handen omhoog. De voorzitter verzocht daarop den heer Schotborgh met een lijst rond te gaan, om de namen te noteeren van hen die van de op te richten vereeniging lid wenschten te worden. Veertig mannen gaven zich op.

Daar een voorzitter echter onmogelijk met veertig menschen tegelijk onderhandelen kan, stelde hij den vergaderden voor, eenige vertrouwensmannen aan te wijzen, die verder met hem de nadere omschrijving van de vereeniging, haar doel, middelen, statuten, enz. konden bespreken. De zeer behulpzame hoofdonderwijzer ging weer rond met een lijst, waarvan het resultaat was, dat de heeren Lespier, Pont, van Putten en Bentley Heiliger, als de daartoe meest geschikte personen, werden aangewezen.

Three cheers voor het edele viertal De Statianen hebben een goede keuze gedaan.

Over den naam van de nieuwe society, waarvan de oprichting aanvaard was, kon men het nog niet eens worden.

Hiermee eindigde de eerste meeting, over welker resultaat we tevreden mogen zijn.

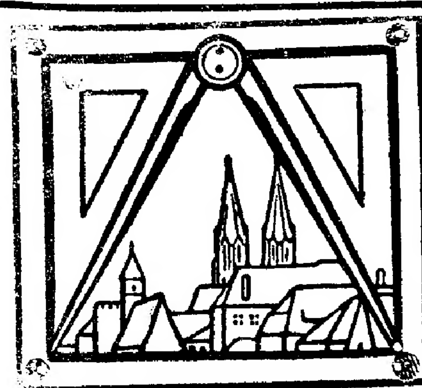
Is dit de dageraad van een nieuw bloeitijdperk voor St. Eustatius? Zeker, we verwachten geen dagen meer als die van de achttiende eeuw, maar een zekere mate van bloei is alleszins gewenscht.

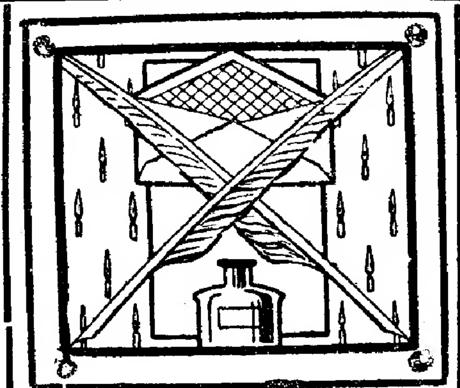
Wij wenschen deze vereeniging geluk met hare geboorte. Zij geniet de persoonlijke belangstelling en hulp van Zijne Exc. den Gouverneur, heeft een kundig raadsman in den heer Meiners, gezaghebber der Bovenwindsche eilanden, en een ijverig medewerker, leider en toeziener tevens in den plaatsverv. gezaghebber, den heer Krugers.

Welke baby zou niet gedijen onder zooveel hooge belangstelling en kundige verzorging?

Statia, go ahead!

M. L.

BURGERPOLITIE.

Er zijn nog altijd menschen op Curaçao, die als in koor maar roepen: Curaçao heeft burgerpolitie noodig!

Mogen wij dien wensch eens ontleden? Dan vooreerst de vraag: Welke burgerpolitie? Toch zeker niet die, welke men op Curaçao gehad heeft, en kent. Wij vreezen hier geen tegenspraak. En daaruit trekken wij deze slotsom: Men wenscht op Curaçao iets, dat men niet kent. Niettemin kan het iets goeds zijn. Zelfs twijfelen wij daaraan niet. Maar als de autoriteiten, die het te zeggen hebben, beslissen: er zal komen militaire politie, dan moeten degenen, die het „beter" weten, de voortreffelijkheid aantoonen van de door hen gewenschte burgerpolitie boven een militaire politie.

Dat betoog is tot heden niet geleverd. Wel hoort men zoo af en toe eens iets, dat op een argument lijkt. O. a. dit: een burgerpolitie zal meer voeling zoeken met de bevolking. Wij vragen: Is het waar? en: zou het een voordeel zijn? Om met het laatste te beginnen, wij meenen, dat de politie steeds in haar aanraking met de burgerij — in zonderheid met het gedeelte, dat tot haar eigen volksklasse behoort — de grootste omzichtigheid heeft in acht te nemen, omdat zij ieder oogenblik kan geroepen worden, om tegenover leden van die burgerij op te treden. Dat heeft de politie met de justitie gemeen. Nu zijn ongetwijfeld politie en justitie niet buiten de maatschappij geplaatst, en moeten beiden weten wat er in de maatschappij leeft, maar het zal niet ontkend worden, dat de aanraking met de maatschappij de grootste takt vereischt. Deze materie is slechts voor een zeer klein gedeelte en slechts zeer in het algemeen aan regels te binden, het grootste deel moet worden overgelaten aan persoonlijk inzicht en aan persoonlijke wijsheid.

Waarom zouden de vereischte hoedanigheden eerder gevonden worden bij een burgerpolitieman dan bij een militair-politieman? Staat in Nederland de burgerpolitie boven maréchaussee en militaire politie? Staart men zich op Curaçao niet blind op het *burger* en op het *militair*? Wij hebben hooren zeggen: een burgerpolitieagent zal weten van geven en nemen, een militair-politieagent kent geen pardon. Wij vragen weer: Waarom? en dit: moeten het „geven en nemen", als daarvan sprake mag zijn, niet aan de hoogere politiemannen worden overgelaten en heeft ooit iemand — behalve schrijver dezes en een enkel kamerlid — in het openbaar bepleit de afschaffing van het burgerhoofd der geheele politie? Laat men toch eens duidelijk zeggen, als men het weet, wat het verschil is in geschiktheid tusschen de Nederlandsche burgerpolitie en de maréchaussee en militaire politie, want daaruit zal men toch moeten recruteeren voor de politietaak op Curaçao. Beiden zullen een vooropleiding noodig hebben, en die vooropleiding zal voor beiden dezelfde moeten zijn.

Maar dan het militair karakter van het corps! Ook al een bezwaar, dat men vreest. Echter: is er niet en moet er niet zijn een groote verwantschap in inrichting tusschen beide corpsen?

Dit raakt iets anders. Men wil niet op Curaçao, en vooral in den Kolonialen Raad niet, dat met de politiedienst een organisatie belast wordt, waarover men geen zeggenschap heeft. Wat den geldelijken kant van deze zaak betreft, waarmee de inrichting der politie in verband kan staan, de militaire uitgaven komen inderdaad ten laste van het moederland, maar ook zonder dezen wensch zal misschien de tijd niet ver zijn, dat de koloniale begrooting ook met deze uigaven bezwaard wordt

Wat betreft de wijze, waarop de politie haar taak vervult, staan den Kolonialen Raad geen minder middelen ten dienste dan ten aanzien van alle andere ambtenaren.

Wij zullen het op prijs stellen, wanneer lezers, hier of ginds, die onze beschouwingen niet deelen, er de hunne tegenover stellen. Waarom zou deze zaak niet eens worden uitgepraat? Maar dan met argumenten!

* * *

Bovenstaand bezadigd en kalm redeneerend artikel namen wij over uit het „*Koloniaal Weekblad*" van 16 October ll.

Het valt niet te ontkennen dat het verlangen van een groot deel der bevolking meer uit gaat naar burger- dan naar militaire politie. Bij velen is het wellicht een onberedeneerd verlangen, omdat nu eenmaal de groote meerderheid steeds eenigszins huiverig staat tegenover alles wat militair heet. Bij anderen zal dat verlangen steunen op min of meer hechte gronden.

Wij voor ons zouden met Mr. Eskes willen verklaren: Wat komt 't er op aan, of we burger- of militaire politie hebben? Wat we willen en noodig hebben is *goede politie*.

Welke van de twee nu biedt de meeste kans om deze kwalificatie te verdienen?

Voor een goed politie-agent is, naar onze bescheiden meening, op de allereerste plaats noodig, dat hij op de hoogte is van, en zich eenigszins ingedacht en ingeleefd heeft in de mentaliteit van het volk. Dat wil niet zeggen, dat hij zich met Jan en alleman moet afgeven of er mee omgaan als met zijns gelijke. Daardoor zou immers zijn onafhankelijkheid en onpartijdigheid in het gedrang kunnen komen, en gevaar kunnen loopen van verloren te gaan. Doch hij moet het volk begrijpen, en het volk hem.

En daarvoor is wel op de eerste plaats noodig een voldoende kennis van de taal des volks. Zonder deze blijft men steeds vreemd staan tegenover een volk.

Welke van de twee, — burger- of militaire politie, waarborgt ons deze kennis 't best?

En dan zouden wij willen zeggen: de burgerpolitie die in vasten Curaçaoschen dienst is, biedt meer kans daartoe, dan de militaire die slechts voor eenige jaren naar hier gedetacheerd wordt.

Dit neemt echter niet weg, dat met een goede deugdelijke opleiding, — een opleiding die ook hier wordt voortgezet — en met een ernstigen wil om een goed en degelijk politieagent te zijn, ook de militaire politie zich voldoende in die richting kan ontwikkelen.

En nu we toch eenmaal de militaire politie hebben, zouden wij niet weten, waarom weer te gaan reorganizeeren, en wederom al de miseries van een reorganisatie door te maken.

Laat men de mannen een flinke vóóropleiding geven, en als ze eenmaal hier zijn, met die opleiding doorgaan. En dan vooral ook een prikkel geven, om zich in de taal en de gewoonten van het volk, waarmee ze hebben om te gaan, zoo goed mogelijk in te werken, door recht op 'n bijzondere toelage en kans op promotie daarvan afhankelijk te stellen.

Daartegenover zouden wij van den kant van het publiek graag wat meer medewerking zien, om de taak der politie, die vooral in de huidige omstandigheden en in onze kosmopolitische samenleving lang geen gemakkelijke is, zooveel mogelijk de vergemakkelijken.

Iedereen kan natuurlijk fouten begaan: — de burger — zoowel als de militaire politie.

Doch wanneer de begane fouten in den breede worden gemeten, wellicht nog vergroot en aangedikt worden, dan maakt men de reeds zoo moeilijke taak nog veel moeilijker.

In verband hiermee willen we aanhalen en ter overweging aanbieden, hetgeen de „Haagsche Briefschrijver" schreef in „*De Tijd*" van 8 Sept. ll. over „Gezagscrisis".

Hij zegt:

„Hetgeen me op mijn leeftijd het meest en het vaakst het hoofd doet schudden is de afneming, haast zou ik zeggen, de hier en daar volkomen afwezigheid van eerbied voor het „Gezag."

„Zeer teekenend in dezen is de houding van ons volk, niet sinds vandaag of gisteren, tegenover de politie. Zij is ér tot ons aller bescherming, tot bescherming van ons en de onzen en van hetgeen het onze is, van orde en van veiligheid, waarbij wij allen zonder uitzondering persoonlijk belang hebben. De politie is in onzen tijd der meer dan ooit noodig en haar taak wordt met den dag moeilijker en meer omvattend. Het heeft er echter, naar het uiterlijk, meer van dat zij onze vijandin is, dan onze vriendin. Men ziet geen relletje, geen bedrijver van kwaad, door een agent aangepakt, of, wat op dat oogenblik het publiek is, vertoont de aandrift zich tegen den agent te keeren. De man of vrouw, die komt aanloopen en niet weet waarom het gaat, kiest tegen hem partij. Wanneer de politieman, die een mensch is als een ieder, mistast of zich vergist, wordt gegnuifd van genoegen. Kan men hem een poets bakken, zonder dat hij het verhinderen kan, een verkeersverbod overtreden, dan doet men het en geniet men en met hem de man, die het ziet en die geen minuut te voren op den agent afgaf, omdat hij iets niet zag. Niemand denkt er op zoo'n oogenblik aan, dat soms erge en ergerlijke politiemisgrepen, die ook voorkomen, hun eerste oorzaak hierin vinden, dat de agent — wetende dat Jan en alleman gereed staat om de vergissing en fout, die blijkt, breed uit te meten — in zijn wanhoop, in het uitkomen van zijn fout het ernstigst van alle kwaden gaat zien, hetwelk voor alles moet worden voorkomen. De agent is vertegenwoordiger van het gezag, dat als elk gezag van de hoogste hoogte op hem is neergedaald. Zeker, men behoeft niet de fouten te verdoezelen, weg praten of te verontschuldigen, van welken gezagsdrager ook en dus ook niet van de politie. Vergeten mag echter nooit worden, dat het een gezag is, door hem uitgeoefend, waaraan men is onderworpen en men derhalve eerbied is verschuldigd.

Wat bemerkt men daarvan nog bij wat over de politie wordt gezegd en geschreven en in het publiek gesproken?

Tegenover de politie viel ook voorheen wellicht iets van deze stemming te merken, maar beter is het er zeker niet op geworden. Deze treiterstemming, deze neiging om per se partij te kiezen tegen het gezag, vaak zonder dat men weet waarom het gaat, valt tegenwoordig tegenover elken gezagsdrager waar te nemen als een soort algemeen verschijnsel."

DANKBETUIGING.

Ondergeteekende betuigt hierbij zijn oprechten dank aan

dr. Hugenholtz

voor zijn kundige behandeling en aan de Eerw. Zusters van het St. Elisabeth's-Gasthuis voor hun liefderijke verpleging van zijn kind

Guanita Merceline

gedurende haar verblijf aldaar.

BONAIRE.

CRISTIAAN MERCERA.

BERICHTEN

MISSIE-NIEUWS

Zilveren Professiefeest.

Woensdag a. s. 26 November, hoopt de eerw. Soeur MARIA AMARANTHA, van het St. Martinusgesticht, haar Zilveren Professiefeest te vieren.

Soeur M. AMARANTHA, (in de wereld Mej. Anna Dolfina Hoppen) werd geboren te Heino, op 19 December 1880. Op 22 November 1903 ontving zij het religieuze kleed in de Congregatie der Zusters Franciscanessen van Roosendaal, waar zij 26 November 1905 haar H. Professie deed op. Op 22 September 1909 kwam zij op Curaçao aan, en was gedurende al die jaren, met uitzondering van 1 jaar, dat zij hoofd der school op Westpunt was, werkzaam bij het R. K. Onderwijs in St. Martinusgesticht.

Zuster AMARANTHA is een van die bevoorrechte zielen, voor wie het een lust en als 't ware een tweede natuur is, zich ter liefde van anderen ten offer te brengen. Met hart en ziel geeft zij zich dagelijks aan de edele taak van 't onderwijs. Haar liefde voor de kinderen doet haar alle moeilijkheden overwinnen. Niets is in staat haar moed te breken, al wordt haar hart dikwijls pijnlijk getroffen door den ondank, waarmee zij bij wijlen haar arbeid beloond ziet. Zij is alles voor de kinderen. Het offer van zich zelf, dat zij 25 jaar geleden bracht in haar H. Professie, geeft haar de kracht zich te blijven geven en offeren, ter liefde van God en van de kinderen.

Geen wonder, dat de kinderen veel van haar houden, en zeker op den dag van haar 25 jarig Professiefeest, haar bijzonder zullen gedenken in een vurig gebed, opdat de Goede God haar nog vele jaren moge geven, van verdienstvollen arbeid tot heil onzer jeugd, en eindelijk de gouden kroon van verdienste.

Wij bieden aan de eerw. Jubilares onze hartelijke gelukwenschen.

Prijsuitdeeling op Welgelegen.

Woensdagavond had in het Pensionaat Welgelegen de plechtige jaarlijksche prijsuitdeeling plaats; — zooals steeds, een avond van kunstgenot, en van innige voldoening voor de ouders der leerlingen. De belangstelling was dit jaar buitengewoon groot. Ook Zijne Exc. Gouverneur van Slobbe, vergezeld door Mevr. Zijne Echtgenoote en Mil. Adjudant vereerde deze plechtigheid met zijne hooge tegenwoordigheid.

De tentoonstelling van fraaie handwerken, sprekend bewijs van het hoog peil waartoe de Eerw. Zusters het onderwijs daarin hebben weten op te voeren, werd door zeer vele belangstellenden bezocht, en algemeen was de bewondering over hetgeen de leerlingen, onder de artistieke leiding der zusters hebben tot stand gebracht.

De feestavond werd ingezet door een keurige speech van mej. L. Rincon, die namens haar medeleerlingen dank bracht aan haar eerw. Meesteressen voor de moeite en zorgen aan haar opvoeding besteed, welke moeite en zorgen eenmaal haar bekroning zullen vinden in de positie die zij in het huisgezin en de maatschappij hopen in te nemen. Met ontroering sprak zij een woord van afscheid. De jaren op Welgelegen doorgebracht zullen steeds in dankbare herinnering blijven. Tot slot richtte zij nog een woord van gelukwensch tot Frater Radulphus, stut en steun en raadsman van het Pensionaat, die juist dien dag zijn 40 jarig verblijf op Curaçao herdacht.

Bij de plechtige uitdeeling der prijzen, die daarop volgde, werden de bekroonde en gediplomeerde jongedames telkens met een luid applaus begroet, terwijl Zijne Exc. de Gouverneur ieder afzonderlijk op hartelijke wijze complimenteerde.

Het is niet mogelijk het keurig feestprogram in den breede te bespreken. Het muzikaal gedeelte, onder de zoo bekwame leiding van prof. Palm, was in één woord allerkeurigst. Wij hoorden iemand beweren, dat hij zelden zulk een prachtige uitvoering van meisjes van dien leeftijd had bijgewoond.

Het *Kinderspel*, was een en al gratie, een bevallige mengeling van kleur en zwier; niet minder, het Fransche zangstuk: „„*Chemin de fer*".

De beide monologen: „*Apellidos tínicos*" en „*La Viejecita*" werden met veel karakter voorgedragen, terwijl het blijspel: „*Me han robado*" door zijn vlot en geestig spel bijzonder in den smaak viel.

Het slot: *Cuadro Alegorico* was een sublieme hulde van de vijf republieken, Venezuela, Colombië, Peru, Ecuador en Bolivia, aan den Grooten Vrijheidsheld, Simon Bolivar, naar aanleiding van het eerste eeuwfeest van zijn afsterven; een hulde van hoog oplaaiend patriotisme.

Met voldoening mogen de eerw. Zusters op haar werk neerzien.

Onze hartelijke gelukwenschen aan de gediplomeerde en bekroonde Jongedames en haar resp. ouders, alsmede aan de Eerw. Supérieure en Zusters onderwijzeressen van Welgelegen.

* * *

Mej. LUCILA RINCON verkreeg het diploma in de Spaansche taal en letterkunde, het diploma in de Engelsche taal, en een diploma machineschrijven in het Spaansch, Fransch, en Engelsch.

Het diploma in machineschrijven werd behaald door de Jongedames: Pilar Paris, Merceces Bermúdez, Elena Herrera, Lourdes Pijpers, Margarita Rincón, M., Clarita Arends, Nora Ecury, Isabel Bermúdez, Atala Méndez, Henriette Donedo, Aida Frieri, Isabel de Jongh, Lelia Daal, Irma Palm, Rosa Herrera, Maria L. Croes en Isabel Zambrano.

Fraus bij zandlevering aan O. W.

In verband met het fraus dat reeds geruimen tijd op Aruba zou gepleegd zijn bij zandlevering aan het Departement van O. W. op Curaçao, is Mr. DESERTINE, lid van het Hof van Justitie alhier, Zondag per SS. El Libertador naar Aruba vertrokken. Een onderzoek wordt ingesteld.

Demonstratie met brandspuiten.

Dezen morgen zal om 10 uur een demonstratie gehouden worden met de nieuw aangekomen brandspuiten, bij het Waaigat op Pietermaai, nabij het „Theater Ideaal".

Diefstal.

Verleden week Vrijdagnacht is er ingebroken op Otrabanda, in een kleermakerij in de Hendriksteeg. De dief heeft zich meester gemaakt van een groot aantal goed en gemaakte kleederen. Naar wij vernemen heeft de politie reeds de hand kunnen leggen op een Engelsch sprekend persoon, die van dien diefstal verdacht wordt, en heeft men een groot gedeelte van de gestolen goederen teruggevonden.

Eergisteren werd in de buurt van Rio Canario een zekere Curaçaoenaar D. betrapt op het stelen van een rijwiel. Toen men bij hem huiszoeking deed, vond men verschillende voorwerpen van waarde, waarschijnlijk afkomstig van de in den laatsten tijd gepleegde diefstallen, alsmede een stel inbrekerswerktuigen. De dief werd gevankelijk naar de stad overgebracht.

Frater Bertrandus L. Kranwinkel.

Deze week heeft onze landgenoot, de eerw. Frater BERTRANDUS (in de wereld L. Kranwinkel) in het klooster te Zwolle, uit de handen van Mgr. A. Bos de H. H. Kleinere Orden ontvangen.

Welkom.

Per SS. Simon Bolivar arriveerde hier Woensdag uit Holland na volbrachte studie, de Heer ROLAND DA COSTA GOMEZ, hoofdonderwijzer.

Verleden week arriveerde uit Nederland, de heer C. IRAUSQUIN. De heer IRAUSQUIN is van Aruba afkomstig, en al reeds benoemd tot onderwijzer aan de Hendrikschool alhier. Welkom!

Gouvernementszorg op Saba.

Men schrijft ons van Saba:

Wanneer men de zorg van het Gouvernement ziet om op Curaçao en Aruba wegen en straten in goeden staat te brengen en te houden, en men daarmee vergelijkt wat er op Saba in die richting gedaan wordt, dan zou men haast gaan denken dat Saba geen stukje is van het Groot-Nederlandsch bezit. Terwijl er op beide genoemde eilanden tonnen gouds aan besteed worden, wat wij niet anders dan kunnen toejuichen, doet men er hier op Saba niets, maar dan ook letterlijk niets aan. Toch zijn er geen schatten mee gemoeid. Met een paar duizend zou men het een heel eind brengen.

De eenige weg die hier langs kloven en steile rotsen loopt en die juist breed genoeg is om te paard te kunnen passeeren, is zoo gruwelijk verwaarloosd, dat het bijna voor een mensch niet meer te doen is dien weg te bewandelen. Een paard slipt voortdurend en struikelt over rotsblokken en kleinen steenen. Bij het afgaan der steenen trappen, die zoo keurig in orde waren onder den pl. Gezagh. Krugers, loopt een paard en ook een mensch die schoenen draagt gevaar op het gruis en steenen uit te glijden, op gevaar af z'n botten te breken.

Nu er den laatsten tijd wat regen begint te vallen, komen er vanzelf los zand en steenen van de bergen af en spoelt het overgebleven zand nog van den weg af.

Zelfs zijn er twee plaatsen, waar de weg langs de kloof zoover afbrokkelt, dat iemand in 't half donker gemakkelijk zijn stap kan missen om eenige honderde meters lager terecht te komen langs een helling van harde rotsen.

Dit wat den weg van de Bottom naar W'side aangaat. De toestand van den weg naar Hell's Gate is eenvoudig niet te beschrijven.

Zooals hij op 't oogenblik is, was hij nooit te voren. Wel heeft men een paar weken geleden *twee* stukjes over de lengte van een meter of 4 wat opgeknapt, omdat daar de menschen na een regenbui gewoon den weg moesten overzwemmen, en acrobatische toeren uitvoeren, doch daar is het bij gebleken.

Gebrek aan geld kan natuurlijk geen motief zijn. Een briefje naar Curaçao en de zaakje is gezond. Als men op Curaçao voor goede wegen tonnen gouds over heeft, dan kunnen er ook nog wel een paar duizend af voor ons arme Saba.

Ik heb me al eens afgevraagd, waarom hier niet een vaste wegwerker kan aangesteld worden, volgens 't systeem van Holland. Als zoo 'n man eens in de week met een bezem de heele weg afliept, dan was het nooit zoover gekomen.

Nu kan het niet uitblijven of er moet binnenkort een groote reparatie plaats hebben, wat bij reregelde verzorging totaal onnoodig was geweest. En dat loopt natuurlijk meer in de papieren.

Weer een gevolg van verkeerde zuinigheid.

Wij zijn overtuigd van den goeden wil van het Bestuur van Curaçao, om Saba zooveel te helpen als naar mogelijk is; doch de stoot moet van Saba zelf uitgaan. Moge deze stoot spoedig gevolgd worden door een tweeden; De toestand die allerbedroevendst is eischt het.

Radio.

Langzaam maar zeker begint de radio zich hier op Curaçao in te burgeren. De liefhebberij neemt toe; de machines die op de markt komen, worden steeds volmaakter. De hr. CHARLES JULIAO is agent van de „Norden Hauch *Super 10*, met tien lampen", genaamd de „highest class receiver in the world", en van de „Norden Hauch *Super D× 5*" met 5 lampen. Een bezoek om u van de volmaaktheid dezer apparaten te overtuigen, zij u aanbevolen.

„Onze Vloot"

Zaterdag 29 Nov. a.s. geeft de Koninklijke Nederlandsche Vereeniging „Onze Vloot" voor har leden een feestavond in het „Theater Brion."

Het nuttige zal er met het aangename vereenigd worden. De Weled. Gestr. Heer W. VAN DEN DONKER, Commandant van Hr. Ms. „Arend" zal een causerie houden over de Nederlandsche Marine; terwijl de „Ontspanningscommissie" en het Bioscoop-ensemble van I. D. O. uit Emmastad met een program vol afwisseling den leden een prettigen avond zullen bezorgen.

Zondag 30 November wordt deze feestavond nog eens gegeven met ongeveer hetzelfde program. Voor zoover er plaatsen beschikbaar zijn, zullen ook niet-leden van deze gelegenheid kunnen profiteeren. Toegangsbewijzen zijn tegen f. 2.50 aan de zaal verkrijgbaar.

Officieële Berichten.

Mevr. O. de Hart. tijd. schrijfster ter Gouvernements-Secretarte, is overgeplaatst naar het Postkantoor alhier en Mej. A Abad, tijd. schrijfster ten Postkantore is overgeplaatst naar de Gouvernements-Secretarie.

Aan den tijd. schrijver E. Fowler, werkzaam ter Gouvernements-Secretarie, is op zijn verzoek, eervol ontslag uit 't Lands dienst verleend.

Mej. A. S. M. Waymouth, onderwijzeres 1ste klasse, categorie B, bij het openbaar onderwijs in Curaçao, werkzaam aan de Hendrikschool, is overgeplaatst naar de Wilhelminaschool.

De Heer C. D. Irausquin, in het bezit der akte van bekwaamheid als hoofdonderwijzer, is benoemd tot onderwijzer 1ste klasse, categorie A, bij het openbaar onderwijs in Curaçao en werkzaam gesteld aan de Hendrikschool alhier.

De Gouverneur heeft bepaald, dat met ingang van den 17den November de Koningin Emmabrug, op de hierna volgende uren niet mag worden opengedraaid voor het doorlaten van schepen, nl.:

OP WERKDAGEN:

van 8 u. — 8,30 u. n.m.
van 12,05 u. — 1 u. n.m.
van 3 u. — 3,30 u. n.m.
van 8 u. — 8,30 u. n.m.

OP ZONDAGEN:

van 8.15 u. — 8,30 u. v.m.
van 8.45 u. — 9 u. v.m.
van 6.45 u. — 7 u. n.m.

Regen.

Naar wij vernemen, heeft 't in de buitendistricten mooi geregend deze week. Vooral op Barber en omstreken moet het zwaar geregend hebben, zoodat de dammen vol staan. De regen was vergezeld van onweer.

Ook Sta Maria en Montagne en in de omstreken van Sta Rosa heeft 't aardig geregend.

In de stad zitten we nog maar steeds te snakken. Elken dag mooie regenwolken, doch alles trekt voorbij. Wanneer het zoo aanhoudt, dan zullen we echter in de stad ook wel een flinken regen mogen verwachten.

Uit Suriname.

In *„De Telegraaf"* van 9 October, vierde avondblad, een interessante beschouwing over *„Suriname's grenzen"*.

„De reis, die de heeren D. J. de Vries, chef der Afdeeling Buitenland van de K. L. M. en U. F. M. Dellaert, havenmeester van Schiphol, in opdracht van het Ministerie van Koloniën door de West zullen doen, zal er o.a. naar men mag hopen, belangrijk toe bijdragen, om een reeds lang hangende kwestie tot oplossing te brengen. Een der punten van de opdracht der beide heeren toch is, den Gouverneur van Suriname van advies te dienen inzake het vaststellen van de grenzen met behulp van vliegtuigen."

Voorloopig kan hier alleen sprake zijn van de afbakening der grens tusschen Suriname en Brazilië, welke grens reeds bij tractaat is vastgesteld. Met Suriname's oost- en westgrens zijn wij nog zoover niet.

De schrijver merkt — wat de Oostelijke grens betreft — op dat nog niet is uitgemaakt, welke van de twee bronrivieren van de Lawa als „hoofdrivier" is te beschouwen. Het is o.i. nog de vraag of (in verband met de overwegingen, die tot grondslag hebben gediend van de aanwijzing door den Czaar van Rusland van de Lawa als grensrivier) de aardrijkskundige vraag den doorslag zal geven.

Aan de Westzijde van Suriname daarentegen is het een zuivere aardrijkskundige kwestie.

Aan de afbakening dezer beide grenzen zal de regeling bij tractaat moeten voorafgaan.

K. W.

* * *

„Bedriegen de voorteekenen niet dan zullen wij — naast de boring in Nickerie, welke halverwege gestaakt werd, doch vermoedelijk hervat zal worden — een tweede boring naar aardolie zien plaats vinden in zee, op de Surinaamsche kust.

Het Gouvernements Advertentieblad bevatte het volgende bericht:

Aan S. M. Filipovich is voor één jaar en zes maanden vergunning verleend tot het doen van onderzoek naar de aanwezigheid van petroleum in of op een terrein, vermoedelijk groot 37000 H. A., deel uitmakende van den Atlantischen Oceaan."

De West.

Sprakeloos van verrassing.

„De West" van 24 Oct. ll. meldt: Verleden week Dinsdag heeft een gouddelver aan de Boven Saramacca een vondst gedaan, die hem een oogenblik sprakeloos maakte van verrassing. Hij zou met zijn compagnon een plek ontginnen en was bezig het terrein schoon te maken. Hierbij werden ook eenige steenen verplaatst die blijkbaar reeds het vorig jaar achteloos ter zijde waren geworpen. Een der steenen viel door zijn zwaarte op. Hij gaf er een slag op met zijn pick-aks en wist niet wat hij zag toen zich daar een weelde van goud voor zijn oogen verspreidde. Hij was niet in staat zijn makker te roepen. Om zijn aandacht te trekken, wierp hij een steentje naar hem. En toen de ander opkeek, wenkte hij hem en wees hem in de gebroken steen een ongewoon groote klomp goud.

Deze zeldzame vondst bleek een gewicht te hebben van 7630 gram. Daar de onderhuurders f. 1,20 per gram ontvangen, beteekent dit, dat zij het niet onaardig bedrag van f 9156 zullen verdeelen, terwijl de meerwaarde ten goede komt aan den concessionaris, in dit geval Comptoirs Hess & Co.

De gelukkige vinder heet Baston, zijn compagnon is Brotherson.

De nugget, een der grootste, die ooit in Suriname werd gevonden, is afkomstig van het zoogenaamd placer Moetoetoe, aan de Boven Saramacca, voorbij Brokolonko, aan den anderen oever. Vroeger stond het bekend als placer Vanier.

* * *

Voor zoover wij kunnen nagaan is dit op één na de grootste goudklomp die tot dusverre hier werd gevonden. De grootste nugget werd in 1892 gevonden op het placer L. en F. de Jong. Ook daar trok, bij het verplaatsen van steenen in een der ravijnen, een stuk de aandacht door zijn zwaarte. De steen werd opengeslagen en bleek ruim 14 kilogram goud te bevatten.

De correspondent alhier van het Nieuwsagentschap Aneta, vond het de moeite waard de jongste goudvondst over te seinen naar Europa.

Een boekje van J. Muller.

De hr. J. MULLER, gepensioneerd onderwijzer, heeft een boekje geschreven: Critica riba „Ignorancia ó Educando un Pueblo" di Sr. P. P. M. de Marchena.

Ofschoon het pamflet van de Marchena reeds lang vergeten is en niemand er meer over spreekt of er nog aan denkt, heeft de heer Muller toch goed werk gedaan, door kalm en zakelijk, met deugdelijke bewijzen gestaafd, de velerlei dwaalbegrippen en valsche beschuldigingen, van de Marchena te weerleggen.

Wij bevelen het boekje van den hr. Muller aan iedereen warm ter lezing aan; het zegt u wat en leert u wat; en op velerlei gebied zal het uw ideëen verhelderen.

Wij wenschen den hr. Muller veel succes met zijn nuttig en verdienstelijk werkje, en bedanken hem beleefd voor de toezending van een exemplaar ervan.

Kapitein Borren veroordeeld!

Wat niet velen gedacht hadden en een enkele slechts verdiend achtte, is gebeurd: Kapitein Borren is veroordeeld. Wij vestigen nog eens uitdrukkelijk er de aandacht op, dat het in dit proces voor het Hoog militair gerechtshof niet ging om zijn gedrag bij of na den overval, maar om zijn beleid als militair commandant vóór den overval, waarvan de val van het Waterfort het gevolg zou zijn geweest. Het is ons onmogelijk, deze zaak groot te zien. Formeel zal het wel in orde zijn. Kapitein Borren was commandant der troepen, het fort Amsterdam was een militair fort of versterkte plaats, en de Venezolanen, opstandelingen in den zin der wet, hebben dat fort „genomen", maar practisch was commandant Borren volgens regeeringsopdracht politieman, was fort Amsterdam een politiebureau en bergplaats van wapentuig, en waren de „opstandelingen" Venezolaansche rebellen.

De grootte van de straf is van minder belang. Eigenlijk, als het juist is, wat de advocaat-fiscaal zei, dat de kapitein op zijn schuldig geweten had de dood der drie militairen, de uitlevering van Perez, de schande, over Nederland gekomen, dan lijkt de eisch van vijf dagen buiten alle verhouding tot het strafbare feit, al mag kapitein Borren als politieman dan nog zoo mooi werk gedaan hebben, en wij kunnen begrijpen, dat men aan de perstafel, waar het moeilijk was het requisitoir te volgen, niet wist of 5 dagen dan wel 5 jaar geëischt was.

Een commissie zal nu moeten oordeelen, of kapitein Borren officier kan blijven; luitenant Berger schijnt ook nog altijd geen uitsluitsel te hebben.

Zal kapitein Borren, afgescheiden hiervan, gratie krijgen? Twijfelachtig lijkt het niet.

K. W.

St. Martin.

De Sint Martijners N. G. benijden St. Martin F. G. Het schijnt, dat het Fransch gedeelte van het eiland, eenige jaren geleden nog ver ten achter bij 't Nederlandsch gedeelte, met groote schreden vooruit gaat, dank zij het ontbreken van in- en uitvoerrechten, een maandelijksche stoomverbinding met Port-rico en Haiti eenerzijds en St. Barths, Guadeloupe en Martinique anderzijds en opneming in de lijn der Western Ocean steamship company van New-York, St. Thomas St. Kruis, St. Martin, St. Kitts, Antiqua, Guadeloupe, Dominca, Martenique, St. Lucia, Barbados, St. Vincent, Grenada, Trinidad, Britsch Guyana, Suriname en terug, zoodat maandelijks ongeveer zes stoombooten op de reede van Marigot komen.

Had het Philipsburgsche gedeelte nu niet zoo iets kunnen krijgen?

K. W.

Lepra-bestrijding.

Aan een brief in de N. R. Ct. van 11 October, Ochtbl. B van den correspondent te Genève d. d. 8 October, over de zestiende halfjaarlijksche zitting van het hygiënisch Volkenbondscomité, ontleenen wij het volgende:

„Nadat dit rapport van dr. Mackenzie besproken was, heeft het hygiënische Volkensbondscomité zijn belangstelling geschonken aan een anderen uitgezonden deskundige, dr. Burnet, een Franschen geneeskundige, die een studiereis in het belang van de bestrijding der lepra had gemaakt in eenige landen van Europa, in Amerika en in het verre Oosten.

Dr. Burnet heeft er in zijn rapport op gewezen, hoe verschillend in de door hem bezochte landstreken de kennis is, die omtrent de lepra-ziekte bestaat, hoe uiteenloopend de wijze van behandeling is en de toegepaste methode om het ontstaan van lepra te voorkomen. Totaal verschillend zijn ook de beschouwingen van de regeeringen en van het publiek omtrent den lepra-lijder.

In zijn rapport dringt dr. Burnet erop aan, dat persoonlijk contact tusschen de lepra-deskundigen van alle landen zal worden aangemoedigd en vergemakkelijkt, opdat de tegenwoordige documentatie over het voorkomen van lepra en over de beste genezingsmethoden worde aangevuld en een systematische internationale bestudeering ervan ten slotte moge uitloopen op een algemeene aanvaarding van de beste methoden van lepra-bestrijding.

Dr. Burnet eindigde zijn rapport met de verzekering, dat diegenen, die zich aan den strijd tegen de lepra wijden, in alle deelen der wereld, de hoop hebben uitgesproken, dat de door het hygiënische Volkenbondscomité ondernomen enquête die met de verre en langdurige studiereis van dr. Burnet is begonnen, het uitgangspunt zal worden van een internationale samenwerking in een strijd tegen deze ziekte en dat de enquête van den Volkenbond zal worden voortgezet op dezelfde wijze, waarop dit het geval is met de Volkenbondsbemoeiingen ter bestrijding van de syphilis en de malaria."

K. W.

„Simon Bolivar"

Het SS. „Simon Bolivar", dat Woensdagmiddag hier binnen kwam, heeft voorbij Dover met een zwaren storm te kampen gehad. Vier dagen hield de storm aan, den laatsten dag was hij 't ergst. Soms sloegen de golven tot boven over de brug; er namen banken en stukken van de reeling mee. Er waren oogenblikken dat men vreesde dat het schip doormidden zou breken. Zoowel bemanning als passagiers hebben oogenblikken van angst doorgestaan. Goddank in alles goed afgeloopen.

Wat komen ze doen?

Een Aneta-telegram van 18 October uit Medan (Oostkust van Sumatra) meldt:

ONTSLAGEN PLANTERS NAAR CURAÇAO?

De Sumatra Cultuurbond heeft een telegram gezonden aan den Minister van Koloniën, waarin inlichtingen worden gevraagd over de mogelijkheid van plaatsing der ontslagen planters in Curaçao.

Wij zouden willen vragen: Wat moeten die planters hier komen doen? Een plaatsje zoeken hier op de plantages? Om hier tabak of rubber, of koffie of thee, of suiker of rijst te komen planten?

Allemaal cultures, die hier onbekend zijn. En dat op plantages, waar de putten staan uitgedroogd, geen gras- of hooisprietje meer te bekennen is, waar de geiten en ezels en koeien reeds dood langs den weg liggen, van honger gestorven.

Maar wat moeten ze dan hier komen doen???

Getrouwd:

M. M. B. J. Evens

EN

A. M. F. C. Quadekker.

Curaçao / Den Haag } 22 Nov. '30.

Eenige en algemeene kennisgeving.

Aankomst van St. Nicolaas op Curaçao.

Vrijdag 5 December om 4 uur p.m. zal St. Nicolaas met zijn knecht met een boot worden afgehaald van Caracasbaai waar de groote stoomboot, die St. Nicolaas uit Spanje hierheen brengt, zal ankeren. Daarom gaat er een kleine stoomboot naar Caracasbaai en brengt St. Nicolaas naar de steiger *vóór het Gouvernementhuis*. De kisten vol geschenken worden met een groote truck van de boot op Caracasbaai afgehaald; deze truck rijdt naar het plein van het Gouvernementshuis en wacht daar St. Nicolaas op.

In een autobus zitten muzikanten gereed om bij de aankomst van de goede Sint welkomstliederen te spelen.

In een auto zitten enkele deftige heeren in het zwart gekleed met hooge hoeden op, zij zullen St. Nicolaas welkom heeten op ons eiland. Daarna stapt de Sint in een mooie luxe auto, de *muziek* in de autobus rijdt voor hen uit. Hiervoor rijden militaire politie in motorwagen. Donderbussen knallen.

De truck vol *prachtige geschenken* die de Sint uit Spanje meebracht volgt op de auto met de heeren die St. Nicolaas hebben gehaald. Hierachter komt de auto met de Pieterman, St. Nicolaas'knecht en gij zult zien dat hij al een paar stoute *jongens in de zak meevoert*.

Na een rondrit door stad en Fort, rijdt de stoet naar Westpunt. Want de Sint wil ook de cunucu's bezoeken.

Zondag om 4 uur p. m. komt het hooge Gezelschap van de Beneden districten terug. Over de Roode Weg rijdt men naar **Theater Brion**.

Toegangskaartje à 1 gulden. Elk kaartje heeft een nummer dat U, groote menschen en kinderen, een geschenk bezorgt.

Laten we van de gelegenheid gebruik maken. Jaren lang hebben we St. Nicolaas niet meer in de stad gezien.

Komt *Vrijdag kijken op het Gouvernementsplein*.

Weest niet te bang van de knecht. Hij is zoo kwaad niet.

Ziet de programma's in de stad aangepakt.

En komt *Zondag 7 December* in *Theater Brion*.

„De joodsche smid."

„Hoe de praatjes in de wereld komen", hadden wij ook hierboven kunnen zetten. In de rechtszaal bij het proces-Borren zaten wij niet ver van de pers, en wij zagen, dat zij opschreef, wat wij ook meenden te verstaan, dat de advocaat-fiscaal hulde bracht aan „den joodschen smid" en aan den havenmeester, die het vertrek van de *Maracaibo* hadden gesabotteerd. Wij begrepen niet, wie die joodsche smid kon geweest zijn, omdat wij in het algemeen nooit van zulk een handwerksman op Curaçao gehoord hadden, en ook in het verhaal van het gebeurde nimmer gelezen hadden van hem. Nu is de N. R. Ct. op de gedachte gekomen, dien smid en den havenmeester in het bijzonder te laten huldigen door de regeering, en dit heeft tot de ontdekking van den joodschen smid geleid. De advocaat-fiscaal, blijkbaar ingenomen met dit denkbeeld, heeft in een ingezonden stuk in hetzelfde blad het incognito van den smid opgeheven, en nu blijkt hij geen joodsche smid, maar de loods Smit geweest te zijn. Behalve deze was in het requisitoir de havenmeester Gauw, de loods Zilverschoon, de sergeant Van der Mark en de brigadier De Vries genoemd.

De vergissing is niet onvermakelijk. Maar heeft ook de advocaat-fiscaal zich niet vergist, toen hij het verzet in den Kolonialen raad in het bijzonder weet aan de oude kolonisten en de vele Israëlieten, die in de sociëteit den baas spelen, en niet wilden, dat de politiemacht in handen van kapitein Borren zou komen? Wij gelooven niet, dat in dezen vorm van critiek het standpunt van den raad tot zijn recht komt. En ook uit den mond van den verdediger hoorden wij een vergissing, n.l. deze, dat de toestand op Curaçao zoo moeilijk zou zijn, ook door de aanwezigheid van ontsnapten uit de Fransche strafkolonies. K.W.

Het vlootplan aangenomen.

EEN ONHEBBELIJK KAMERLID.

Den Haag 27 Oct. Bij de voortgezette behandeling van het vlootplan hield de communist De Visser heftige redevoeringen, waarbij zelfs de Paus in het debat betrokken werd.

De voorzitter ontnam het woord aan De Visser, doch deze bleef kalm doorspreken. De vergadering werd hierop door den voorzitter voor een uur geschorst. Na de heropening gaf de voorzitter het woord aan profesor Slotemaker de Bruine, doch De Visser hernam het woord onder heftig gehamer van den voorzitter, die daarop een voorstel indiende om De Visser niet langer in de kamer toe te laten. De Visser schreeuwde echter maar door. Het voorstel tot ontzegging van den toegang tot de vergaring werd aangenomen. Hierop verliet De Visser het kamergebouw en het binnenhof.

Het vlootplan werd daarna met 61 tegen 33 stemmen aangenomen.

27 November
1830 1930

Eeuwfeest dat in heel de Katholieke Wereld plechtig gevierd wordt, ter eere van de

„Wonderbare Medaille van de H. Maagd."

Op *Donderdag 27 November* a.s. zal in de Kathedrale Kerk te Otrabanda dit Eeuwfeest zoo verheven en rijk mogelijk gevierd worden:

Om 7 uur 's morgens wordt een plechtige H. Mis opgedragen met Veni Creator en algemeene H. Communie. Tot bijwonen van deze plechtige H. Mis en tot deelnemen aan de generale H. Communie worden alle geloovigen uitgenoodigd die Maria bizonder liefhebben en hare medaille vereeren. Geheel den dag is er Aanbidding met uitstelling van het H. Sacrament.

's Avonds om zeven uur wordt een plechtig Marialof opgedragen met preek en Te Deum. Door het Dameskoor wordt een nieuwe mis ingestudeerd en ook 's avonds het plechtig lof gezongen. Op het einde van de H. Mis en van het lof worden honderden prentjes, novenes, boekjes enz. ter eere van de Wonderbare Medaille uitgereikt. 's Avonds na de preek worden de medailles van de preekstoel af gezegend. Een nieuw groot beeld van de H. Maagd van de Wonderbare Medaille zal op het schoon versierde en verlichte Maria-altaar den heelen dag ter vereering staan uitgesteld. Tot slot van de feestdag zullen gedurende het lof honderden Spaansche gezangen worden uitgereikt en de geloovigen worden verzocht dit medaillelied allen mede te zingen.

We vertrouwen dat zoowel in de H. Mis als in het lof allen die waarlijk de H. Maagd vereeren en liefhebben, zullen aanwezig zijn, om den feestdag van 27 November van het Eeuwfeest van Maria's Medaille, zooveel mogelijk tot een onvergetelijken feestdag te maken als uiting van dankzegging voor en vertrouwen op hare Wonderbare Hulp.

Boekbeoordeeling.

Dokter en Publiek.

Een reeks actueele vraagstukken
door Dr. W. B. HUDDLESTON SLATER
Gebonden in twee prachtbanden samen f 6,50.

Geen mensch is gaarne ziek en toch, hij doet er weinig voor om 't niet te worden. En als hij 't eenmaal is, gebruikt hij liever allerlei middelen dan de twee eenige goede n.l. zelfvertrouwen en een dokter.

Geen mensch gaat gaarne dood, maar desondanks doet hij vaak alles om wèl gauw dood te gaan. Dat zijn zoo van die inconsequenties in een menschenleven waarover het laatste woord nog niet gesproken is.

Dr. Huddleston Slater, de welbekende en populaire Rotterdamsche geneesheer, behandelt in het hierboven aangekondigd werk tal van actueele vraagstukken. Door deze bij uitstek bekwame, en in de praktijk van zijn vak getrainde medicus worden buitengewoon rake dingen gezegd. En bij dit alles geen preutschheid of goedpraterij, want wie *Dr. Huddleston Slater* kent, weet dat deze auteur niet gewoon is een blad voor de mond te nemen. Hij spaart dan ook niets of niemand, als het geldt de waarheid omtrent een of andere ingekankerde gewoonte of een volksvermoordend misbruik.

Het werk is frisch en vlot geschreven, boeiend van taal, actueel van inhoud, pakkend van betoog, een werk waarin ieder modern vraagstuk behandeld wordt waarmee dokter en publiek te maken hebben, waar ieder op zijn tijd mee in aanraking komt, dat niemand kan of mag ontwijken. Men krijgt een heldere kijk op rotte toestanden van onze zoo hoog geroemde cultuur.

Het is een ernstig werk ter waarschuwing in deze hoogst ernstige tijden, waarin de halve wereld danst en jazzt op de rand van een krater.

Moge dit, voor ieder begrijpelijk en populair geschreven werk een ruime verpreiding vinden, onder alle standen.

Dit zeer interessante werk is verkrijgbaar bij de R. K. Boekhandel „St. Augustinus St. Thomas College - Fraterhuis Aruba en Fraterhuis Bonaire

INSPECTIE VAN HET ONDERWIJS.

Examens in Boekhouden en Handelscorrespondentie.

De Inspecteur van het Onderwijs is Curaçao brengt ter kennis van belanghebbenden:

1° dat de examens der Vereeniging van Leeraren in het Boekhouden te Amsterdam in Curaçao zullen worden afgenomen op **17** *en* **18 December** *a. s.*

2° dat de examens der Vereeniging van Leeraren in Talen en Handelscorrespondentie (L. I. T. E. H.), aangesloten bij de Vereeniging van Leeraren in het Boekhouden te Amsterdam, waarbij de gelegenheid opengesteld wordt tot het afleggen van Examen in Handelscorrespondentie voor de Nederlandsche, Fransche, Duitsche, Engelsche, Zweedsche en Spaansche taal, in Curaçao zullen worden afgegomen op **23 December** *a. s.*

Prospecti der bovengenoemde examens met voorwaarden voor de aanmelding zijn aanwezig ter Inspectie van het Onderwijs.

De aanmelding moet geschieden bij den Inspecteur van het Onderwijs vóór **10 December** *1930.*

Willemstad, 12 November 1930.

De Inspecteur van het Onderwijs,
H. J. A. SCHROEDER. 1—2 3—3

GETROUWD
De Heer A. Lionel Wever
MET
Mej. Hubertine de Groot.
Utrecht—Holland Oct. 30 1930.
ENIGE KENNISGEVING.

HET „R 101" --- SCHANDAAL.

Aan wien de schuld?
Misdadige zorgeloosheid.

Up — Uit den stroom van berichten over de ramp der „R. 101" en de uitkomsten van het voorloopig onderzoek kunnen de voornaamste feiten thans reeds opgemaakt worden. Er blijkt zelfs al uit, wat de eigenlijke oorzaak van het ongeluk was.

Bij de eerste proeven is al gebleken, dat het luchtschip ondeugdelijk was. Het was te zwaar en de motoren werkten niet zooals het behoorde. Toen werd het luchtschip in tweeën gesneden en een tusschenstuk ingelascht. Daardoor kon ongeveer 20.000 kubieke meter meer gas worden ingenomen en steeg het draagvermogen beduidend. Ook de motoren werden veranderd. Daarna ondernam men twee zeer korte proefvluchten, welke geen bevredigend verloop hadden. Het draagvermogen was nog altijd veel te gering en de motoren konden niet ten volle de kracht leveren, waarvoor zij berekend waren. *Ondanks dat* werd besloten de vlucht naar Britsch-Indië door te zetten, omdat men van het parlement credieten trachtte te krijgen voor den bouw van nieuwe luchtschepen. Vóór het vertrek verklaarde Lord Thompson nog: „Ik heb den premier beloofd, dat wij 20 October weer in Londen terug zullen zijn", d. i. juist vóór de bijeenroeping van het parlement. Men moest zich dus haasten!

De start was reeds een mislukking, omdat de met zware olie gestookte motoren aan den gang gebracht moesten worden door kleinere motoren, welke niet wilden werken en eerst gerepareerd moesten worden.

Daarna kon men starten, doch het luchtschip steeg slechts langzaam.

De boeg stak omhoog, de achtersteven raakte bijna den grond Ooggetuigen verklaarden dat het een beangstigend gezicht was.

De afstand Cardington-Beauvais is 600 KM. en het luchtschip heeft daarover acht uur gevlogen; het voer dus zeer langzaam De radioberichten waren niet optimistisch. De motoren werkten „bevredigend", maar in de radio-taal werkten de motoren meestal „uitstekend", zoodat de aanduiding „bevredigend" op zich zelf reeds beteekende, dat de werking der motoren heel wat te wenschen overliet. De geredde stuurman heeft verklaard, dat het luchtschip in den storm in het geheel niet meer te besturen was. Volgens hem was de commandant van plan geweest, bij Beauvais een noodlanding uit te voeren en wanneer de ervaren majoor Scott bij nacht op onbekend terrein dergelijke voornemens koestert moet de toestand wel heel hachelijk zijn geweest. Als majoor Scott ook maar een sprankje hoop had gehad, zou hij nog getracht hebben het vliegveld Le Bourget, bij Parijs, te bereiken, waar men hem bij de landing behulpzaam had kunnen zijn.

Een van de geredden verklaart, dat de boeg van het schip loodrecht naar de aarde dook. Het schip is dus niet bij vergissing in de boomen gestuurd, wat trouwens zeer onwaarschijnlijk is bij een behoorlijk stuurbaar luchtschip. De bovengenoemde stuurman verklaarde, dat zij op een hoogte van 50 meter vlogen en dat is geen hoogte, waarop men zich met een luchtschip vrijwillig begeeft. Hieruit volgt dus, dat het draagvermogen van het schip reeds lang voor de ramp ontoereikend was geworden.

Uit het onderzoek is reeds gebleken, dat een van de grootste gascellen tijdens de vlucht gescheurd is; vermoedelijk bevond deze cel zich in het nieuw-ingebouwd middenstuk en is het schip doorgeknikt. Daarbij zouden meerdere gascellen gescheurd en leeggeloopen zijn, waardoor het luchtschip daalde. De op het hoogste tourental loopende motoren werden door den schok plotseling stopgezet, waardoor zij rood gloeiend werden en de uit de reservoirs stroomende zware olie vlam deden vatten. Deze vlammen zouden dan de waterstofcellen bereikt hebben. Bovendien was de bemanning ongeoefend en eenvoudig overgenomen van den Britschen vliegdienst: zij hadden slechts de twee onbeduidende proefvluchten meegemaakt.

„Het schip was ondeugdelijk. Het Chauvinisme, dat deed verlangen naar een zuiver Engelsch luchtschip, leidde in dit geval tot het verlaten van den beproefden Zeppelinbouw. Men was trotsch op het stalen geraamte, dat niet met ijzerdraden bespannen was en voor de eerste maal is hier gevlogen met motoren, die met zware olie gestookt worden. Ook daarin ontbrak dus alle ervaring . . . Zonder zich op te houden met technische eischen is hier een „prestige politiek" gevoerd, waaraan alles moest worden geofferd. Men waagde het luchtschip, de bemanning en de passagiers aan een zeer geriskeerde proefneming, waaraan zij dan ook bijna allen slachtoffers zijn geworden. Een herhaling dus van het „Italia geval!"

Het zou echter zeer te betreuren zijn, wanneer deze, misdadige zorgeloosheid ten gevolge zou hebben, dat de publieke opinie zich tegen de luchtschepen in het algemeen keerde.

(Nadruk verboden.)

Van Hier en Daar.

ONDERHOUD MET KELLOGG.

Over economische crisis en wereldvrede

Met de Statendam, kwam in Nederland aan de nieuwe rechter in het Permanente Hof van Internationale Justitie, oud-staatssecretaris van Buitenlandsche Zaken der Vereenigde Staten, Kellogg.

In den loop van den dag ontving de heer Kellogg enkele Nederlandsche journalisten in zijn appartementen. Naar zijn meening gevraagd over den huidigen economischen toestand, zeide de heer Kellogg, dat de geheele wereld ongetwijfeld leed aan een ernstige depressie. Ook in de Vereenigde Staten is deze economische depressie in vollen gang en daar hoofdzakelijk van industrieelen en landbouwkundigen aard.

Deze algemeene economische achteruitgang veroorzaakt natuurlijk agitatie. Duitschland is daar wel een typisch voorbeeld van. Toch meende de heer Kellogg, dat men zich daar niet te zeer ongerust over behoefde te maken.

Sprekende over de pogingen tot bevordering van den wereldvrede, zeide de heer Kellogg, dat hij dienaangaande een optimist was. „Voor pessimisme" zoo zeide de staatsman, „is werkelijk geen reden en mag ook geen plaats zijn.

De wereld gaat gelukkig vooruit en niet achteruit. Het is de kwestie slechts of de staatslieden en de volken zich willen wijden aan den vrede. Wanneer de volken zeggen: wij willen vrede, dan hebben zij den vrede ook.

Wat ons land betreft, Holland heeft altijd een belangrijke plaats in de wereld ingenomen. Holland heeft handel, industrie en — boven alles — een machtig koloniaalrijk.

De heer Kellogg hoopte, dat ons land, dat — naar zijn meening — minder door de malaise geleden heeft dan de meeste andere landen, zich voorspoedig zou mogen ontwikkelen.

Met enkele vriendelijke woorden over ons volk en land besloot Kellogg het onderhoud.

Zooals men weet, komt de heer Kellogg in de plaats van Hughes als rechter in het Permanente Hof.

DE ATHEISTISCHE NANKING-REGEERING.

Bestrijding van het „bijgeloof".

„Agentia Fides" meldt:

Hoewel in China de missionarissen, ondanks tallooze moeilijkheden, steeds met hun arbeid voortgaan en dien zelfs nog gestadig uitbreiden, wordt hun verheven werk toch, den laatsten tijd vooral, door één zeer groote moeilijkheid belemmerd, de godsdienstloosheid nl. der Chineesche regeering.

Zoo schrijft, na vele anderen, een Engelsch protestant in het Octobernummer van de „Internationale Missie revue" dat de thans aan 't bewind zijnde Chineesche autoriteiten niet alleen het burgerrecht weigeren aan dezen of genen godsdienst, doch dat ze den godsdienst op zichzelf fel bestrijden, onder welken vorm die zich ook manifesteert.

De christelijke godsdienst is niet de eenige, die het slachtoffer is van de oppositie en vervolgingen der regeering; de onderdrukking van iedere godsdienstuiting is een der hoofdpunten van het programma der nationale partij.

In een onlangs gepubliceerde circulaire van den minister van openbaar onderwijs wordt den prefecten gelast, iedere daad van „duivelkunstenarij", „iedere processie met afgodsbeelden" en alle soortgelijke openbare manifestatie te voorkomen.

Een andere circulaire van hetzelfde ministerie beveelt den inspecteurs der academie om in heel hun jurisdictie de uitgifte van christelijke boeken of Katholieke periodieken te verbieden. Heel dit ministerieel geschut wordt in werking gesteld om de massa „voor bijgeloof te vrijwaren."

Uit tallooze verordeningen tegen den godsdienst is het volkomen klaar, wat men hier verstaat onder „bijgeloof."

Men begrijpt in China dan ook heel goed, hoe moeilijk het voor de missionarissen zal zijn, als bij een dergelijk programma, als dit overal in toepassing wordt gebracht, hun missie-arbeid voort te zetten.

DE MISSIE IN CHINA BEDREIGD?

Yen, Beschermer der Katholieken.

Naar uit Shanghai wordt gemeld, is aldaar een missie bisschop van de orde der Lazaristen aangekomen, die aan een correspondent van de „K. W. P." mededeelde, dat de nationalistische regeering het plan had opgevat, om een kerk en de belendende perceelen, die reeds meer dan dertig jaar eigendom zijn van de missie in beslag te nemen „omdat een missie geen landerijen meer mag bezitten, waarvan zij eenige inkomsten heeft".

Men heeft den bisschop twee dagen uitstel en bedenktijd gegeven. De landerijen en gebouwen vertegenwoordigen een waarde van 130.000 dollar.

De tusschenkomst van den Franschen consul te Shanghai zou de gespannen verhouding nog meer verscherpen. De bisschop was van plan, om persoonlijk een bezoek te brengen aan den gouverneur van Tschekiang, die hem het besluit der regeering megedeeld had.

Intusschen, blijkens een bericht uit Taiynanfu [Schansi] zijn niet alle Chineesche machthebbers even atheïstisch als de Nanking-regeering.

Het Noorder leger, onder leiding van den model-gouverneur van Shansi Yen-Ksi Shan, bevindt zich nog steeds in de provincie Honan. Zooals altijd worden ook deze troepen ingekwartierd in kerken en scholen.

Een missionaris heeft zich echter tot den apostolisch vicaris van Schansi gewend en om diens tusschenkomst verzocht bij den gouverneur, om den missiepost vrij te stellen van inkwartiering.

Den anderen dag reeds kwam het antwoord: De generaal had onmiddellijk bevel gegeven, alle gebouwen en terreinen der missie te ontruimen, „omdat de katholieke missie zeer groote verdiensten heeft voor China en de generaal de weldaden van de katholieke kerk wilde erkennen. De katholieke missie die zich zoo verdienstelijk had gemaakt mocht absoluut geen last hebben van de troepen."

De missieposten werden onmiddellijk ontruimd en er werden strenge orders afgegeven, opdat herhaling in de toekomst niet meer zou voorkomen.

Terwijl de katholieke kerk op het oogenblik in heel veel streken van China vervolgingen te verduren heeft, heerscht er in de katholieke missie van Schansi vrede. Er wordt zelfs beweerd, dat Yen-Ksi-Shan binnen kort over zou gaan tot de katholieke kerk. Zijn neef is reeds katholiek en een van zijn zustres gaat bij de Zusters op den missiepost naar school, terwijl een van zijn bloedverwanten zich op zijn sterfbed het H. Doopsel liet toedienen.

Koninklijke Nederlandsche Vereeniging „Onze Vloot"

AFDEELING „CURAÇAO".

Feestavond op Zaterdag, 29 November 1930, in het „Theater Brion".

Aanvang: 8 uur n.m. precies.

Aan dezen avond zal worden medegewerkt door de „Ontspannings-Commissie" en het Bioscoopensemble der Muziekvereeniging „I. D. O." uit Emmastad e.a. Er zal een uitgebreid cabaret-programma ten beste worden gegeven. Verder zal de Weledelgestrenge Heer W. VAN DEN DONKER, Commandant van Hr. Ms. „Arend", een causerie houden over een onderwerp betreffende de Nederlandsche Marine.

Leden der Vereeniging hebben recht van toegang met één dame op vertoon van een speciaal voor dezen avond gedrukte kaart, welke hun binnenkort zal worden toegezonden.

Op Zondag, 30 November, 1930, wordt deze feestavond herhaald met ongeveer hetzelfde programa, waartoe de leden der Afdeeling, die op 29 November verhinderd zijn, op vertoon van bovenbedoelde kaart toegang hebben.

Voorts zijn op 30 November, voor zoover plaatsen beschikbaar, toegangsbewijzen ad f 2.50 verkrijgbaar aan de zaal.

Zij, die lid der Vereeniging wenschen te worden, kunnen zich opgeven bij één van de volgende Bestuursleden:

S. M. L. Maduro Voorzitter,
H. J. Cohen Henriquez Onder-Voorz.
Mr. G. H. Eskes Secretaris,
Mr. A. W. J. M. Desertine Penningm.
W. Gauw,
Ir. J. de Pril,
J. H. Sprockel. 1—3

Aangifte voor het Bevolkings-register.

De Ambtenaar van het Bevolkingsregister herinnert de ingezetenen aan hun verplichting om steeds tijdig op het Bevolkingsbureau Fort Amsterdam of bij den Districtmeester aangifte te doen voor het Bevolkingsregister.

Bedoelde aangifte moet worden gedaan:

1. **Wanneer men zich op het eiland vestigt.**

Alsdan moet uiterlijk binnen twee weken na aankomst, hetzij overlegging van een getuigschrift van verandering van werkelijke woonplaats (verhuisbiljet), hetzij vertooning van paspoort, reis- op verblijfpas, of ander deugdelijk bewijsstuk dan wel afleggging van een deugdelijke verklaring plaats vinden.

2. **Als men het eiland gaat verlaten.**

Alsdan moet een getuigschrift van verandering van werkelijke woonplaats of bewijs van afschrijving worden aangevraagd.

3. **wanneer men binnen het eiland van woning verandert.**

Alsdan moet men binnen twee weken na aankomst in de nieuwe woning hiervan kennis geven.

4. **Elk hoofd van een huisgezin** *moet* **uiterlijk binnen twee weken** *aangifte doen, wanneer in dat gezin eenige verandering plaats grijpt, ook door het opnemen of het vertrek van inwonende dienst- of werkboden.*

Overtreding dezer bepaling kan **gestraft** *worden met hechtenis van ten hoogste* **drie maanden** *of geldboete van ten hoogste* **honderd gulden.**

Curaçao Mei 1930.

De Ambtenaar voornoemd,
C. M. MEYBOOM.

2—2
